

ת"פ 40337/11/15 - מדינת ישראל נגד חיליל עיסא

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 40337-11-15 מדינת ישראל נ' עיסא
תיק חיזוני: 365165/2015

בפני כבוד השופט אדנקו סבחת- חיימוביץ
מ雅思ימה מדינת ישראל
נגד חיליל עיסא
נאשמים

החלטה

לפני בקשה המ雅思ימה להתריר לה להגיש ראייה, שיחת המתלוונת למועד 100 של משטרת ישראל, במסגרת טיעוניה לעונש, וזאת לאחר שהנאשם הודה בכתב אישום מתוון במסגרת הסדר טיעון, במסגרתו לא הייתה התייחסות המ雅思ימה לכוונתה להגיש ראייה זו בשלב הטיעונים לעונש.

רקע

ביום 19.2.17 הורשע הנואם בכתב אישום מתוון בעבירות איומים במסגרת הסדר טיעון בתיק שבכורתה. כמו כן צירף הנואם את כתב האישום מת"פ 16-08-8758 ובו הורשע בעבירות של הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

במסגרת ההסדר הסכימו הצדדים כי:

"הגענו להסכמות, נצרכו כתוב אישום נוסף של השלום בתל אביב. לעונש, המ雅思ימה תגביל את עצמה ל- 3 חודשים מסר שיכול וירוצו בעבודות שירות וכן רכיבים נוספים. ההגנה פותחה בטיעונה".

הנאשם נשלח לממונה על עבודות השירות, שם הביע הסכמותו לביצוע עבודות שירות ונמצא כשיר לכך.

במסגרת הטיעונים לעונש ביום 20.6.17 ביקשה ב"כ המ雅思ימה להגיש כאמור CRAIG מטעמה את שיחת המתלוונת למועד 100 וב"כ הנואם התנגד לכך.

טענות הצדדים

ב"כ המ雅思ימה נימקה הבקשה בכך שי"מ מדובר בראיה לגיטימית שה雅思ימה יכולה להגישה גם מבלי ל晤ם עם ההגנה כפי שנוהג לעשות במסגרת תיקים אחרים דומים. יש ראיות לעונש שגם אם להגנה לא נוח שיוגש לו בהם"ש דברים אלה נעשים יום יומם. איני סבורה שיש לאמת מראש עם ההגנה שדייסק או ראייה אחרת לא יוגשו כל עוד החוק מותר להגיש

אותם וכמוון שלא נאמר להגנה שדיםך צה לא יוגש ולן אין רואה מנעה להגישו ובקש כי בהמ"ש יאפשר ליהגישו".

ב"כ הנאשם הפנה לסעיף 40' לתיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז- 1977 (להלן- "תיקון 113"), וטען כי יש בעתרת המאשימה להרעד את מצבו המשפטי של הנאשם לאחר שהסתמן על ההסדר שנרכם בין הצדדים, וכי היה על המאשימה להודיעו מראש על כוונתה להגיש ראייה זו. שיחת המתлонנת למועד 100 הנה ראייה בתיק, ولو נשמעו הראיות, הייתה המתlonנת נחקרת על האירוע כלו ועל מחושותיה, וניתן היה "ורדת ללבה של אותה ראייה". עתרת המאשימה בשלב זה, מבלי שניתנה לב"כ הנאשם האפשרות מראש לשקל את שיקולו לעניין ההודאה בכתב האישום המתוקן, יש בה חוסר הוגנות כלפי הנאשם.

דין והכרעה

סעיף 40' לתיקון 113 שכותרתו "הוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה" קובע, כי :

"... (א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאין סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבעו בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתר לoriously בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטעון לגביון בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

....

(ד) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיית הראיות ובין לפני כן, יכול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

עינינו הרואות, כי הכלל הוא שבית המשפט יקבע את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה על בסיס הראיות שהובאו בפניו בשלב בירור האשמה. עניין זה הוגש כתבי אישום שחזקה על הצדדים מהם כוללים בתוכם את העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

החריגים המאפשרים הבאת ראיות בשלב הטיעונים לעונש מנויים בס"ק (ב); הראשון שהצדדים רשאים להביא ראיות

שנקבעו בחייבוק, והשני ניתן להביא ראיות הקשורות בנסיבות ביצוע העבירה ברשות בית המשפט בלבד שזה **"שוכנע, כי לא הייתה אפשרות לטען לגבייהם בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיות דין."**

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לא מצאתי להיעתר לבקשת המאשימה.

ראשית, מדובר בראיה הקשורה בביצוע העבירה ולא הוכח בפני, כי לא הייתה באפשרות המאשימה לטען לכך בשלב הצגת ההסדר או לפחות להודיע על כוונתה לעשות כן בשלב הטיעונים לעונש.

שנית, יש להבחין בין ראיות המוגשות בשלב הטיעונים לעונש, כי זהה ממקום הטבעי בהליך ואין שונות במחלוקת, כמו גילוון רישום פלילי ונסיבות אישיות לבין ראיות שנוצעו להוכיח עובדות הקשורות בביצוע העבירה אך לא פורטו בכתב האישום המתוקן שגיבו הצדדים. המאשימה לא פירטה מהן אותן נסיבות, על פי ס"ק (ב) בשלה יש להתיר לה להגיש הראה בשלב בו אנו מצאים.

שלישית, לא בהירה המאשימה מדוע יש חשיבות לרأיה האמורה, כאשר תוכן האיומים שבכתב האישום היה עבר לשיחת המתלוונת למועד 100. משכך לא הוכח, כי יש להתיר הגשת רأיה זו כדי למנוע עיות דין.

רביעית, אם ביקשה המאשימה להביא את תחוותיה של הנאשםת כתוצאה מהairoע, הרי שפתחה הייתה הדרך בפניה לעשות כן על פי חוק זכויות נפגעי עבירה, בתצהיר או עדות של המתלוונת אודות הלך רוחה והשפעת ביצוע העבירה עליה, וזאת במסגרת ס"ק (1) הקובע, כי "הצדדים רשאים להביא ראיות שנקבעו בחיקוק כי יבואו בשלב זה".

חמשית, יש לדחות הבקשה גם מטעמים של הגנות. כאשר בסדרי טיעון עסקינו, יש להימנע ככל הניתן מהפתעת הנאשם באופן המעמיד את ההסדר בסיכון, נוכח הבקשה להוכיח עובדה שהצדדים בחרו שלא לכלול אותה בכתב האישום המתוקן.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחתת. גזר הדין ינתן במועד שנקבע.

המציאות תעביר החלטה לצדים.

ניתנה היום, ד' تمוז תשע"ז, 28 יוני 2017, בהעדר הצדדים.